

min frie Stilling til dette Forslag, indtil jeg ser, hvilken Form det endelig faar, naar det bliver færdigt til at forlade dette Ting. Jeg vil ikke kunne stemme for dets Vedtagelse i den Form, det nu har.

J. C. Christensen: Det ærede Medlem, som nu sidst havde Ordet, ytrede, at han, for at kunne stemme for dette Lovforslag, maatte enten have det betydelig indskrænket eller ogsaa betydelig udvidet. Jeg vil sige om Lovforslaget, at jeg for det første ikke kan stemme for dets Titel, og for det andet kan jeg ikke stemme for dets tre første Paragraffer, og saa kunne ærede Medlemmer se, hvor meget der bliver tilbage af selve Lovforslaget. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Bramsen), som havde Ordet i Gaar, syntes at finde en vis Begrundelse for Forslaget i, at det ikke blev til noget med den mellemkommunale Bættatning. Det synes, som om den mellemkommunale Bættatningslov, der var vandreth her fra dette Ting forleden Aar op til det høje Ting herovenover, og som den ærede Ordfører selv har støttet, nu har tabt sin Tilløkkelse for den ærede Ordfører. Det lader til, at han nu er af den Mening, at nogen Udfigt til at faa en virkelig mellemkommunal Bættatning, er der ikke mere, eller at i ethvert Fald Udfigterne dertil ere saa smaa, at man gør klogest i at opgive Haabet om, at en saadan Lov vil komme. Fordi han altsaa nu saa saaledes paa Udfigterne til en mellemkommunal Bættatningslov, ansaa han det for rimeligt, at gaa til en saadan Lov som denne. Jeg er dog af en ganske modsat Mening om dette Forhold. Den mellemkommunale Bættatningslov, som vi sidst havde for her i Tinget, var jeg meget imod, navnlig mod Princippet i den. Jeg havde meget imod den, fordi den efter min Mening var uretfærdig med Hensyn til Fordelingen, idet Næringskommunerne fik altsor lidt, ikke hvad der kunde tilkomme dem, og den forekom mig lige uretfærdig, hvad enten man saa hen til Fordelingen mellem Købstæderne og Landet eller mellem Landkommunerne indbyrdes. Naar man saa hen til Fordelingen mellem Købstæderne og Landet, kunde man ikke være blind for, at Købstæderne i de fleste Tilfælde vilde faa altsor lidt af den Skat, som kunde tilkomme dem, og som de vilde faa, hvis man gennemførte en retfærdig Fordelingsmaade. Ser man dernæst hen til Forholdet mellem Landkommunerne indbyrdes, maa man erkende, at denne Lov bringer et saa lille Fremstrid i denne Retning, at det i det hele taget ikke vilde være muligt for Kommunerne at komme bort fra Hartkornskatten over til en mere direkte paalignet Skat paa Formue og Vej-

lighed. Derfor var jeg imod denne Form af mellemkommunal Bættatning, som blev vedtaget her sidst, og jeg var end yderligere derimod, fordi Lovforslaget, saaledes som det forlod os her, ikke indeholdt sælles Skatteregler for Fordelingen Landet over. Efter min Mening kan man ikke paa en praktisk og forstandig Maade komme til at lovgive om dette Forhold, uden at man ogsaa med Hensyn til Skatterne omkring i Kommunerne maa vedtage faste Regler, hvorefter de skulle paalignes. Men det nu foreliggende Forslag er efter mit Skøn — og det er udtalt af flere her, saa jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa — ikke noget retfærdigt Skattelovforslag. Det rammer jo ganske i Flæng, næsten som en Slags Kopskat, der i enkelte Tilfælde kan blive alt for stor, i andre alt for lille. Det er ikke den Slags Skattelovforslag, jeg kunde ønske at føre igennem. Det er lige urimeligt — synes mig —, enten man ser hen til Forholdet mellem Kommunerne eller til selve de enkelte Skatteydere. Som det fremtræder her, er det egentlig en Slags Næringsstat, der paalægges saaledes, at de enkelte Næringer komme til at svare en Afgift, en Skat, men en Skat af en egen Art. Der er jo ikke her Tale om en Skat efter en stigende Skala. Den lille Næring bliver egentlig her ramt haardere end den store Næring, det kan i Virkeligheden ikke benægtes. Men hvad jeg især har imod dette Lovforslag, er, at man vilkaarlig river en enkelt Side ud af hele Spørgsmaalet om den mellemkommunale Bættatning. Naar man tænker sig dette ført igennem, vil derved ganske sikkert kun opnaas dette, at man vil have sat en Bind for Gennemførelsen af en virkelig mellemkommunal Bættatning. Hvis dette Lovforslag gennemføres, vil det paa ingen Maade give Købstæderne, hvad Købstædernes er. Men det vil endnu langt mindre give Landet, hvad Landets er, idet det vil udelukke alle de Hartkornbrugere, som ikke bo i den Kommune, hvori deres Hartkorn ligger. Det vil desuden ogsaa udelukke alle juridiske Personer og til Dels ogsaa Aktieselskaber, altsaa afstære os fra alt det, vi haabede at kunne vinde ved at gaa til en mellemkommunal Bættatning. Det foreliggende Forslag er af en saadan Art — som jeg før sagde —, at tænker man sig det gennemført, vil vel en Del dermed slaa sig til Ro, og navnlig ville vel nogle af Købstæderne slaa sig til Ro dermed, fordi de dog fremfor Landet saa noget ordnet af deres Forhold, men vi føre paa denne Maade kun daarlig frem mod Maalet: den mellemkommunale Bættatning. Naar den ene Hest bliver stædig, medens den anden Hest er lige ivrig efter at komme frem, naar man